

KUL I DNS

Nr. 7&8 1977

Lørdag 3. september ble det i DNS avholdt møte om frigjøringskampen i Eritrea. De som har fulgt med i KA/KULs publikasjoner vil vite at vi gir vår politiske støtte til den ene av frigjøringsbevegelsene (EPLF) samtidig som vi støtter den militære enheten mellom EPLF og ELF. Enheten i denne alliansen er realiseringen av nasjonal uavhengighet og etableringen av en selvstendig eritreisk nasjonalstat.

RESOLUSJONSBEGRUNNELSEN

På møtet la KUL frem et forslag til resolusjon og begrunnet den på følgende måte:
"I følge AKP er KUL imot den proletariske internasjonalsismen fordi vi tar stilling for de proletariske kreftene i de nasjonale frigjøringsbevegelsene. Dette gjelder f.eks. både Palestina spørsmålet og i Eritrea. Som Mao-Tse Tung hevder, kan den nasjonaldemokratiske fasen av revolusjonen bare sikres med en klasseallianse med det nasjonale borgerskap og småborgerskapet, med arbeiderklassen i ledelsen. Borgerskapet selv vil vakle framfor revolusjonen i det det ser de proletariske kreftene som presser på for å føre revolusjonen videre til den sosialistiske fasen. Det er derfor, for kommunister, av avgjørende viktighet hvilken klasse det er som leder an i begge faser av revolusjonen.
Vi ser det ikke som noen tilfeldighet at det finnes to frigjøringsbevegelser i Eritrea. Grunnen til at EPLF ble dannet var nettopp en reaksjon mot mangelen på en klar politisk linje og klare definerte mål i ELF. Når en mindre gruppe brøt med ELF for å

underslår klasseperspektivet på EPLF og ELF-ledelsen er et uttrykk for at denne grupperingen henger seg opp i det rent nasjonale ved frigjøringskampen, på samme måte som de prøver å ta den borgerlige nasjonalismens progressive funksjon i land som er undertrykt av imperialismen til inntekt for at nasjonalismen er progressiv i et imperialistisk land som Norge. Glem ikke at AKP skal føre en nasjonalrevolusjonær krig for å befri det imperialistiske Norge fra sosialimperialismen.

Når det gjelder vurderingen av ELF er det viktig å ha klart for seg at denne bevegelsen selv er splittet mellom en reaksjonær ledelse og et demokratisk, men dårlig skolert grunnplan. Ledelsen består i hovedsak av militarist og føydale aristokrater. Man kan derfor ikke utbasunere et krav om prinsipiell enhet mellom de to bevegelsene, men man må stille betingelser om en enhetsfront med en klar progressiv politisk linje for den nasjonaldemokratiske fasen. Dette må være en forutsetning for enhet, og dette er da også EPLFs linje. I dag er situasjonen den at ELF-ledelsen ønsker en fysisk sammenslåing av styrkene før det er oppnådd politisk enhet - og det er derfor vanvittig å bare kreve enhet, slik AKP gjør, uten å se på de klassemessige forholdene i og mellom frontene. En enhet, som ikke sikrer de proletariske kreftenes stilling og mulighet til å skolere massene med henblikk også på den sosialistiske revolusjonen, vil være livsfarlig for hele den eritreiske revolusjonen. I slike situasjoner følger vi Lenins tese om at vi, som kommunister, bør og vil støtte borgerlige frigjøringsbevegelser i koloniene bare

fortsatte forbindelser med ham etter at han var avvist som en del av fronten, har ført til splittelse og opprør i ELF's rekke. For tiden er dette den største hindringen for enhet - også når det gjelder den tidligere omtalte militære plan for å møte den etiopiske "bondehæren".

Debatten kom særlig til å dreie seg om KULs støtte både til alliansen mellom frigjøringsbevegelsene og til EPLF. AKP/RF er ikke i stand til å forstå et slikt standpunkt, og anklager derfor KUL for å drive splittelsesvirksomhet. På ekte opportunistisk vis opphøyer AKP en taktisk allianse til strategi og legger opp politikken deretter. Enheten blir derfor overordnet alt annet, det å snakke om klasser i denne sammenheng er i flg. AKP det samme som å splitte, ødelegge denne enheten.
KUL hevder tvert om at det i en taktisk allianse er viktig og nødvendig å kritisere alliansepartneren politisk. Man må hele tiden klargjøre det begrensede i denne alliansen, i dette tilfelle for å opprette en eritreisk nasjonalstat. Å unnlate å

foreta en klasseanalyse er å likestille en nasjonaldemokratisk og sosialistisk-demokratisk bevegelse. Hvilket er det samme som å støtte den nasjonaldemokratiske fordi det bare er denne som kan profitere på at borgerens og den revolusjonæres ulike forhold til den samme nasjonalstat utviskes - dvs. at klassekampen underordnes den nasjonale kamp. Dermed er det AKP som splitter i betydningen av å svekke den proletære fløy av alliansen og dermed hele Eritreas videre skjebne.

AKPs forsøk på å utviske skillet mellom taktikk og strategi kom også frem i debatten under referatpunktet der KUL tok opp Albanias kritikk av utviklingen i Kina. Albania kritiserer nettopp det nye lederskap i Kina for å ha forvrengt teorien om de tre verden-er som er en taktisk rettesnor til en klasseanalyse i verdensmålestokk. At også AKP deler dette nye sybet på treverdensteorien, kan klart frem i debatten. I det hele tatt var AKP lite villig til å diskutere Albanias kritikk - de avfeide i stedet det hele som et forsøk fra KUL på å splitte Kina og Albania '.

KULs LINJE FOR DNS-ARBEIDET

KUL kommer dette semesteret ikke til å delta i diskusjonene på alle møtene i DNS.

For det første er flere av møtene fra Rød Fronts side lagt opp som rene appellmøter - uten noen form for konfrontasjon mellom ulike linjer.

For det andre har vi ingen interesse av å fortsette å gjøre møtedebattene "interessante" for RF-folk uten at KUL innvilges motinnledning. Forrige semester var fem av RFs møter sammenhengende utskjellinger av KULs politikk som vi måtte svare på i treminutters innlegg etter at de fleste i salen var gått hjem.

Dette viser for det tredje at RF ikke er i stand til å følge opp de problemstillingene som nå virkelig preger debatten på universitetene, noe som gjenspeiles i møteprogrammet.

Stikkordmessig: de to linjene (den proletarisk-revolusjonære og den borgerlig-nasjonale) i frigjøringskampene i den tredje verden, det nasjonale spørsmål generelt, i forbindelse med fedrelandsforsvaret spesielt; utviklingen i arbeiderklassens kamp de siste åra, opportunisten i arbeiderbevegelsen, bondenes stilling i Norge - alt sammen er blitt fortrengt fra lørdagsmøtene i takt med at KUL har reist problemstillingene.

Den degenereringen programmet uttrykker, er selvsagt politisk. Tidligere har vi pekt på at dagens USV ikke står for annet enn lengsel tilbake til det klassemessig diffuse "studentopprøret" anno 1968. Det

samme gjelder RF: Begge gruppene er like interessert i å konservere problemstillingene fra dengang: For eller mot "Væpna revolusjon" - uavhengig av klasseanalysen, for eller mot "frigjøringsbevegelser" - uavhengig av klassekarakteren!

Om hver på sin måte nekter USV og RF å se i øynene at det saken nå gjelder hverken er "venstresida" kontra "høyre"(DKSF) eller "uenighet på vensresida" om f.eks. midlene for nasjonal frigjøring, men forskjellen mellom en proletarisk og en borgerlig/småborgerlig linje i alle saker.

USV reagerer ved å trekke seg tilbake fra enhver politisk offentlighet - også fra debatten med RF. Mens RF på sin side gjør hva de kan for å stå fram for offentligheten og diskutere med seg selv.

KUL finner ingen grunn til å "boykotte DNS", slik USV er i ferd med å gjøre. Tvert om vil vi gjøre det vi kan for å vri problemstillingene over på våre premisser. I høst prioriterer vi følgende møter, som vi også oppfordrer alle sympatisører til å komme på:

24/9: Solidaritetsmøte for den palestinske frigjøringskampen.
1/10: Lær av Tachai og Taching - døpe på bygginga av sosialismen i Kina.
29/10: Væpna revolusjon og proletariatets diktatur.

STEM KUL I DNS - OG KOM PÅ KULs EGNE MØTER!

LØRDAGSMØTET OM ERITREA

danne en frigjøringsbevegelse med sosialismen som mål, så ser vi heller ikke dette, i motsetning til AKP, som noen tilfeldighet. Det var heller ikke tilfeldig at ELF-ledelsen erklærte borgerkrig mot EPLF. Tvert om var borgerkrigen et uttrykk for at ELF-ledelsen så dannelsen av EPLF som en trussel mot deres egne klasseinteresser. Rød Front tier stille om denne hendelsen i sitt forslag, og på samme måte unngår "Klassekampen" konsekvent å innrømme at det er klassemessige årsaker til at det finnes to frigjøringsbevegelser i Eritrea, og at det har eksistert borgerkrig mellom dem. I "KK" nr. 132 sies det f.eks. at det var eksistensen av to bevegelser som i seg selv førte til borgerkrigen.

At AKP på denne måten konsekvent

når de er ekte revolusjonære, og når deres eksponenter ikke hindrer vårt arbeid med å skolere og organisere fattigbondene og de utbyttede massene i en revolusjonær ånd. Hvis disse betingelser ikke eksisterer, må kommunistene i disse land bekjempe det reformistiske borgerskapet. "I forbindelse med dette er det verdt å merke seg at det er ELF-ledelsen som i dag legger hindringer i veien for en enhetsfront. Dette skjedde ved at ELF-ledelsen ønsket at SABBE - som representerer føydalismens mest reaksjonære trekk, skulle være med i fronten.

Vi kan bl.a. nevne at Sabbe har utmerket seg ved å be Carter om hjelp (!) og at han har de beste forbindelser med de reasjonære arabiske regimene. Først kravet om enhet med Sabbe og hans tilhengere, og siden kravet om

HVOR GÅR DE REELLE SKILLELINJENE?

VI GJENGIR HER DET INNE EGG KUL-SFORMANNSKANDIDAT TRULS WYLLER, HOLDT PÅ GENERALFORSAMLINGEN I VAR.

Som KUL pekte på ved forrige generalforsamling, markerte SUFs brudd med SF et skritt bort fra Dagbladradikalismen, pasifisme og venstresosialdemokrati.

Vi sa at SUF stilte kjernespoersmålene i marxismen-leninismen: spørsmålet om staten, spørsmålet om partiet og spørsmålet om væpnet revolusjon og proletariatets diktatur.

Men en ting er å stille spørsmål, en annen ting er å levere svar som gir veiledning til handling.

For ikke mange år siden stod folk som i dag er med i den kommunistiske bevegelsen - i KUL og KA - for standpunkter som de delte med seinere medlemmer av "AKP". Det dreide seg kanskje først og fremst om å fremheve væpnet nasjonal frigjøringskamp i den tredje verden.

Men for andre enn KUL/KA fikk ikke denne riktige erkjennelsen noen følger for klasseperspektivet på frigjøringskampene. Den bevegelse som ikke utover borgerskapets og småborgerskapets militante humanisme fra den tid disse klassene ennå var revolusjonære i vår del av verden. Og solidariteten med undertrykte nasjoner var sentrert om støtte til det rent nasjonale aspekt ved bevegelsene, ikke til de proletarisk-revolusjonære kreftene. Dette henger sammen med at heller ikke de samme bevegelsene, de mest militante støtteorganisasjonene tok utgangspunkt i imperialismen som et økonomisk system, men bare mobiliserte til kamp mot en særlig umenneskelig politikk.

Bruddet med SF-radikalismen viste seg å være en nyvinning bare med hensyn til midlene for å nå samme mål, nemlig borgerlig-demokratisk og nasjonal frigjøring. At det var slik har vi fått demonstrert i DNS de siste semestrene. Den en gang "radikalistiske" Raud Front forkaster i dag i praksis Mao Tse-Tungs teori om nydemokratiet.

Kjernepunktet i denne videreutviklingen av marxismen for vår tid er for det første at nasjonal frigjøring og frigjøring fra føydale forhold på landsbygda som en regel bare er mulig under arbeiderklassens og ikke som tidligere, under borgerskapets ledelse.

Den kinesiske revolusjonen er selv den beste illustrasjon på teoriens gyldighet. Borgeren Chang Kai-shek kunne aldri frigjort Kina fra føydalismen og imperialismen.

Det andre aspektet ved den nydemokratiske revolusjonen er at arbeiderklassens ledelse gjør det mulig å gå rett løs på den sosialistiske omformingen av samfunnet etter at kompradorborgerskapet og føydaladelen er fratatt sine maktposisjoner. Og det er bare ut fra denne erkjennelsen at man kan utvikle et virkelig antiimperialistisk solidaritetsarbeid i imperialistiske land som Norge.

Solidaritets og "støtte" er ikke det samme. Solidaritet er gjensidig, den utvikles i kampen mot den felles fiende. Og hvilken annen klasse enn arbeiderklassen kan i vår del av verden bekjempe imperialismen som økonomisk system?

Hittil har ingen "antiimperialistisk" organisasjon i dette landet lagt opp solidaritetsarbeidet ut fra den proletariske internasjonalismens prinsipper, dvs. som en integrert del av den norske arbeiderklassens kamp mot det norske borgerskapet. Å arbeide på den proletariske internasjonalismens grunn betyr videre å ta stilling til de ulike klassekreftene blant frigjøringsfrontene i den tredje verden.

Om vi tar situasjonen i Midt-Østen som eksempel, ser vi i hvor liten grad det antiimperialistiske "opprøret" blant store studentmasser i slutten av 1960-åra er blitt ført videre til bevisst og solidarisk, antiimperialistisk kamp. Det vi derimot ser, er at nasjonen blir overordna i forhold til klassekampen.

I motsetning til f. eks. Vietnam, ledes frigjøringskampen i Midt-Østen ikke av en virkelig revolusjonær organisasjon. PLO's ledelse tar tvert om sikte på å nå fram til en nasjonal frigjøring gjennom allianse med de imperialistiske og til dels fascistiske regimene i Midt-Østen, ei linje som med nødvendighet vil innebære kompromisser med sionismen. Og i neste omgang, og med like stor nødvendighet, vil den knuse de proletarisk-revolusjonære kreftene innen fronten - dersom disse ikke vinner hegemoni. Tendensen til likvidasjon av disse kreftene ser vi alt i dag, i Libanon.

AKP og Raud Fronten støtter den linja og den klassen som til enhver tid har ledelsen i den nasjonale fronten. I Kambodsja var det de proletariske kreftene, og man støttet dem, men i Palestina er det de småborgerlige og borgerlige kreftene, og man støtter dem - på dere "egen premisser", i kampen mot mobiliseringen av den arabiske arbeiderklassen.

AKP gir arbeiderklassen i Libanon den moralske "skyld" for borgerkrigen, anklager de revolusjonære organisasjonene for å ha satt "araber opp mot araber".

Med denne åpne støtten til ledelsen i PLO er de frekke til å kalle anvendelse av Mao's teori om arbeiderklassens ledelse!

Det er resultatet av en solidaritet som ikke er noen virkelig solidaritet, men uforpliktende støtte fra folk som i motsetning til palestinerene selv kan være "antiimperialister" uten å konfronteres med klassekampens realiteter, som står utenfor de problemer de revolusjonære i PLO står overfor.

Og å sette seg selv utenfor klassekampen i den tredje verden er å sette seg selv utenfor samfunnet og redusere politikk til realiseringen av bestemte evige idealer, i første rekke av nasjonen.

I motsetning til AKP er vi i KUL nemlig materialister. Og for marxister betyr det: at vi forklarer alle fenomener ut fra samfunnet og mot-sigelsene i klassemassene, ikke ut fra evige idealer og staten som disse idealenes garantist.

For oss er nasjonen ikke noe annet enn rammen om borgerskapets utvikling av de materielle og åndelige produktivkrefter. Som bl. a. Stalin sier: - nasjonen er ikke en historisk

kategori rett og slett, men en historisk kategori som hører til en bestemt epoke, den oppadgående kapitalismens epoke".

Og om utviklingen av nasjonene er progressiv i en bestemt historisk periode, som i dag i den tredje verden, er den reaksjonar i en annen epoke, i imperialistiske land.

Men det som har skjedd med norsk "radikalisme" i løpet av ca. ti år, er at den idealistiske pregede, humanistiske støtten til nasjonene og deres frigjøringskamp i andre land har utviklet seg til nasjonalisme, en nasjonalisme som har vunnet fotfeste innad i det norske klasesamfunnet.

Fra å fungere progressivt er mellomlagenes "samfunnsengasjement" blitt materialisert i samfunnet og blitt reaksjonært.

Ut fra dette ser vi også det helt utilstrekkelige i Raud Fronts og Tron Øgrims måte å stille spørsmålet om staten på.

Når Øgrim og hans fløy gikk inn for væpnet kamp, betraktet de staten som et instrument på linje med hvilket som helst annet våpen - som noe man riktignok ikke kunne reformere men som man kunne ta fra fienden og anvende i folkets tjeneste.

I skrift og tale og land og strand rundt, forkvante Øgrim opprettelsen av en folkets statsmakt. Det er klart at dette var en amputasjon av Lenins teori om å knuse den borgerlige statsmakten og opprette en statsmakt av proletarisk type, en stat som etter sitt innhold vil dø bort.

Og grunnlaget for denne utviklingen legger arbeiderklassen alt i og med selve maktovertagelsen, ellers er det ingen sosialistisk revolusjon, en revolusjon som vil gjøre enhver kokk i stand til å forvalte statens anliggender som Lenin sier. Det er bare arbeiderklassen som kan gjennomføre en slik revolusjon, og vi kan trygt slå fast at arbeiderklassen og den alene er revolusjonær, og vi gjør det uavhengig av enhver empirisk undersøkelse av hvor hardt småkapitalister utbytter arbeidsfolk.

Det er også det eneste materialistiske standpunktet, et standpunkt som finner en klasse i samfunnet med revolusjonære interesser, et standpunkt som altså ikke er henvist til "staten" for å realisere en eller annen klassenøytral "revolusjon", der arbeiderklassen eventuelt bare inngår som "den mest konsekvente revolusjonære", men der revolusjonens innhold er bestemt uavhengig av denne klassen!

Og det er en nøye sammenheng mellom den falske statsteorien - altså det å betrakte staten som et instrument nøytralt instrument som kan realisere et hvilket som helst ideal - og den falske teorien om hovedmotsigelsen.

Å hevde at hovedmotsigelsen i samfunnet går mellom monopolistsjiktet og "folket" gir nettopp bare mening når man tenker seg revolusjonen som realisering via staten av bestemt evige "revolusjonære" idealer. Da kan man gradere de ulike klassene etter som i hvilken grad de lar seg mobilisere til kamp for disse idealer, som f. eks. nasjonen. Arbeiderklassen kan evt. falle heldigst ut, monopolistene dårligst, men det er bare snakk om gradsforskjeller.

Den såkalte endringen av hoved-

motsigelsen fikk da heller ingen konsekvenser for revolusjonsstrategien.

Og er det noe som kjønnetegner opportunismen i arbeiderbevegelsen, er det nettopp at målet, avskaffelsen av all privateiendom og statens bortdøen, ikke har noen konsekvenser for klassekampen her og nå.

Kampen mot borgerstaten er ikke minst en kamp mot den borgerlige rett, mot den borgerlige rettsoppfatning mot all legalisme, altså også en ideologisk kamp i arbeiderenes egne rekker. Holdningen til den borgerlige rett er et helt avgjørende kriterium på hvorvidt en bevegelse eller et parti kan kalles kommunistisk, og bare en arbeiderklasse som har frigjort seg fra alle borgerlige og småborgerlige retts- og rettferdighets forestillinger kan avskaffe kapitalismen.

Ut fra det kunne vi erkjenne en virkelig revolusjonær linje i KKP så lenge Mao levde.

Her i Norge er KA/KUL alene om å mobilisere arbeiderklassen bl. a. i den faglige kampen til å gjøre opp med opportunismen og legalismen i egne rekker, til å frigjøre seg fra all ideologisk trellebinding til borgerskapet og til å føre dagskampen uavhengig av og på tvers av det LO-apparat som enhver konkret analyse viser er integrert i den borgerlige staten.

AKP's faglige taktikk dernest - som strategien forøvrig - tar ikke sikte på å frigjøre arbeiderklassen, på å forberede den dag proletariatet tar sakene i egne hender.

På klassisk småborgerlig-sosialistisk vis tar den sikte på å realisere de "revolusjonære" idealer uavhengig av klassen og dens bevissthet. Det er en strategi for å etablere "revolusjonære" enklaver på ulike nivåer i samfunnet som selv uavhengig av klassen kan ta makten, det kan ikke være annet enn en strategi for statskupp, ikke for å knuse den borgerlige stat. Hvordan kan man ellers gi mening til AKP's faglig politiske linje i dag? Nemlig å opprette små, "demokratiske" fagforeninger utenfor LO, dvs. uavhengig av industriarbeiderproletariatet og flertallet i det tidligere SEF, å appellere til staten om å garantere "ytringsfriheten" i klubber der arbeiderflertall fatter vedtak som rammer proletariserte AKP'ere,

å moralisere over at alle fastlønnte klubbtiltidsmenn skal være "bestukket", i stedet for å ta det nødvendige politiske oppgjør med det grunnplan som har valgt eventuelt reaksjonære tillitsmenn og som kan avsette dem når som helst, å oppmuntre til å støtte mindretallsstreiker "på egne premisser", dvs. streiker som ikke manifesterer arbeiderklassens styrke, men er avmaktsdemonstrasjoner og rop på innstanser utenfor klassen om å ordne opp.

KUL bekjemper sterkt enhver tendens til å godkjenne synsmåter og holdninger fordi de deles av et arbeiderflertall, slik SV gjør i sin hyllest til et hvilket som helst "arbeiderkollektiv". Men det betyr ikke at vi tror sosialismen kan realiseres av noe annet enn en enhetlig og konsolidert klasse, vi slutter oss til Lenin: "Splittede arbeidere er ingen

ting. Arbeidere som står sammen, er alt". Nettopp derfor er politisk kamp blant arbeiderene det avgjørende.

Men ikke bare er AKP's strategi en strategi for statskupp. I løpet av dette semesteret er det blitt klart for alle at det dette kuppet skal realisere, nasjonens interesser. Her møtes de "radikale" utenrikspolitiske engasjerte mellomlag fra 60-åra, og de småborgerlige - legalistiske elementene i fagbevegelsen. De siste lar all kamp utvikles innen statens rammer, og borgerlig statsmakt er nettopp nasjonalstaten. Anti-imperialismen av i går er i sin skikkelse av norsk nasjonalisme blitt til pådriver for norsk imperialismé - og anneksonisme!

Og som all annen opportuniste, må også denne bekjempes politisk.

Og hva skjer i dag: vi har et Det norske arbeiderparti som vil stabilisere kapitalismen gjennom sterkere statlig regulering av industrien og gjennom korporative lønnsoppgjør og som søker oppslutning i klassen gjennom stadig sterkere imperialistiske tiltak for å sikre arbeidsplassene i norsk industri. Det siste er viktig i denne sammenheng. Gjennom et mer aktivt

engasjement i Nord-områdene, gjennom sterk statlig innsats i olje-industrien, gjennom statlige kontrakter for leveranser til land i den tredje verden står DNA i dag for en tendensiell realisering av SF's gamle drøm om norsk industri på norske hender. Og SV dytter på for å befeste opportunisten i arbeiderklassen: krev av de "unasjonale" rederene at de kontraherer ved norske verft!

Men AKP står ikke bak og dytter - de går i spissen! I disse dager slår legalismen og den ideologiske trellebindingen til staten over i sosialsjavinisme av svarteste merke. For hva er linja?

Jo, 'vekk med dei utanlandske monopol - nasjonaliser olja'. Arbeiderenes sikkerhet skal garanteres - ikke av egen klassekamp, men av et alt-omfattende norsk statselskap. Og på Svalbard: sett Svalbardtraktaten til side for å hevde arbeiderenes interesser.

Som om ikke olje- og gruvearbeiderene kan gå til streik når de selv beslutter det, dvs. så snart de ser nødvendigheten av å føre kampen på tvers av nasjonalstatens institusjoner og uavhengig av all nasjonalistisk ideologi.

AKP lanserer nå politiske fotturer til Svalbard for å "knytte øya nærmere til fastlandet", som det heter i Klassekampen. Og Raud Fronten: siste nr. av sin avis: Svalbardtraktaten er et brudd på norsk selvbestemmelsesrett, og det norske borgerskap har "solgt" denne retten for "den fredelige sameksistens" med Sovjet-Unionen.

Krigshisseri er krigshisseri. Det er ikke vi som er "kommunazister" når vi peker på de historiske aner til denne typen oppfordringer til imperialistiske regjeringer om å gå til krig mot andre imperialistmakter under dekke av å "løse" den 'egne' arbeiderklassens sosiale problemer.

Dette semesteret i DNS har vist at de skillelinjene som ble trukket opp i høst er blitt utviklet og klargjort videre. SV er ute av stand til politisk profilering, fordi den

"venstresida" de ikke ikke kan kritisere har vist seg å inneholde entydig reaksjonære elementer.

Opportunisten er i sitt vesen arbeiderklassens ideologiske svinebinding til nasjonalstaten som garantister for arbeidsplassene og et rimelig innkomme under kapitalismen. Opportunisten i arbeiderklassen er

særlig knyttet til imperialismen - og spesielt til den statsmonopolistiske fasen av denne.

Det forhindrer ikke at Raud Fronten gjør felles sak med SV når de forsøker å dekke over sin egen reaksjonære karakter i et program for høsten som nettopp tar sikte på å skjule klassemotsetningene på "venstresida", som trassi at debatten på universitetet nå vitterlig går mellom KUL og Raud Fronten fortsetter linja med ikke å la KUL få en eneste innleder, og som vil konservere debatten på det nivå den befant seg for 10 år siden. Men manglende evne til fornyelse er tegn på politisk fallitt, og stadig flere forstår at valget nå ikke står mellom en "venstreside" og DKSF, men mellom kommunisme og småborgerlig reaksjon, mellom sosialisme og barbari.

STANS REAKSJONEN - STEM KUL

KUL I DNS
Ansvarlig redaktør:
Geir Høgsnes

"SVIK BORGARSKAPET NASJONEN"?



Småborgersosialistens tradisjonelle oppfatning av borgerskapet.

AKP hevder at det ikke lenger fins noe nasjonalt borgerskap, og forsøker nå å vinne forståelse i den norske arbeiderklassen for at den har nasjonale oppgaver. Dette står i klar motsetning til en proletarisk internasjonalisme som setter klasseperspektivet fremst, og hvor kamp mot eget borgerskap blir enhver arbeiderklassens fremste oppgave.

KUL har gang på gang vist bla. i DNS, hvordan det nasjonale erstatte det marxistiske klasseperspektivet i AKP's politikk, og hvordan det etter hvert framstår med en klarere og klarere nasjonal-sosialistisk profil. Stikkord i denn sammenheng er innvandringsstoppen, Svalbard og AKP's forhold til frigjøringsbevegelser hvor de nekter å ta stilling ut fra klasseforhold innen de enkelte bevegelsene, men framhever det rent nasjonale i kampen.

Den fullstendige feilaktige teorien som ligger under denne nasjonal-sjavinistiske politikken fra AKP, om at borgerskapet ikke lenger er nasjonalt, skal vi i det følgende forsøke å tilbakevise.

Opprettholdelsen av nasjonalstater under imperialismen er på ingen måte noen slags levning fra frikonkurranskapitalismen eller fra middelalderen, men er tvert om nødvendig ut fra motsetningene i verdenskapitalismen som ikke blir mindre, men tvert om skjerpes under imperialismen. Den imperialistiske krigen som føres av nasjonalstater og/eller grupper av nasjonalstater, og heller ikke kan føres på annen måte enn nettopp denne, er bare det ytterste uttrykk for denne motsetning. Hvis man kunne tenke seg en kapital som ikke var nasjonal dvs. som ikke hadde en eller flere nasjonalstater i ryggen, så ville denne ha lite å stille opp med i den internasjonale konkurransen. Nettopp situasjonen i nordområdene og den rivaliseringen som foregår mellom Norge og Sovjet om Svalbard og Barentshavet er en god illustrasjon på dette.

For å vise hvordan AKP's krav om annekson av Svalbard og deres puk-

king på midtlinje prinsippet bare er uttrykk for støtte til det norske (dvs. nasjonale) borgerskapets nåværende behov, skal vi se på den betydning disse områdene har for norsk imperialismen.

For det første er det viktig å være klar over at imperialismen er preget av en situasjon med konstant overakkumulasjon. Nettopp dette er kjernen i imperialismen og som konkrete forhold i økonomien må avledes fra. Denne permanente overakkumulasjonen slår med jevne mellomrom ut i større eller mindre kriser. Den derav følgende skjerpning av konkurransen mellom kapitalene fører til at noen går under mens andre overlever, og hvem som skal overleve og hvem som skal bukke under avgjøres i stor grad av hvem som vinner kampen om investeringområdene.

I en slik situasjon øker behovet for aktivt nasjonal-statlig engasjement. Kapitalen i alle land trenger en mer aktiv stat for å kunne delta i den internasjonale konkurransen, og de oppgavene staten skal utføre kan den bare utføre som nasjonalstat. Oppgavene for nasjonalstaten består i denne situasjonen dels i å hindre at de investeringsmulighetene det egne nasjonale borgerskapet har, blir gjenstand for konkurranse fra utlendinger i for stor grad, altså i å stenge grensene i større eller mindre grad. Dels består oppgavene i å øke områdene for investering, og den klassiske imperialistiske politikken her er naturligvis å utvide grensene. Denne politikken som kan uttrykkes i talehen av å stenge og utvide grensene, dvs. proteksjon og ekspansjon, er nettopp nasjonalistisk og er som sådan typisk for imperialistiske land. Det er derfor fullstendig feilaktig å påstå som AKP gjør at det ikke fins noe nasjonalt borgerskap under imperialismen og at de imperialistiske lands politikk ikke er nasjonal. Tvert om så er politikken til disse landene ikke bare nasjonal, men den kan normalt ikke være nasjonal uten å være nasjonalistisk, dvs. direkte rette seg mot andre land. Kjernen

i det statlige engasjementet som imperialismen krever er reell aggressjon og beskyttelse mot andre nasjoners borgerskap og siden nettopp dette er kjernen i det imperialistiske borgerskapets behov i denne sammenheng, så kan staten bare tilfredsstille dette behov som nasjonalstat. Enhver kapitalistisk nasjonalstat retter seg i sitt vesen mot andre nasjonalstater og er et uttrykk for splittelsen i borgerskapet og kapitalismens ujevne vekst i ulike områder. Dette viser seg f. eks. ved at det ikke er mulig at det bare eksisterte en nasjonalstat som omfattet hele verden. Da ville nettopp nasjonalstatsorganiseringen være overflødig. Når man derfor som AKP benekter eksistensen av nasjonale borgerskap så benekter man egentlig eksistensen av nødvendige motsetninger innen det imperialistiske verdenssystem og dermed muligheten av imperialistiske verdenskriger.

Med andre ord er det i den nåværende perioden med kritisk overakkumulasjon av største viktighet for det norske borgerskapet å sikre seg nasjonal kontroll over nordområdene og da særlig med hensyn på den mulige oljeutvinningen i området. Derfor kan vi derfor allerede nå slå fast at parolen "Svalbard er norsk land" i høy grad gir uttrykk for interessen til den norske imperialismen, nettopp fordi den peker på å utvide nasjonalstatens territorium til å omfatte områder som vil kunne spille en avgjørende rolle i den imperialistiske konkurransen, og selvsagt kan det heller ikke være annerledes. At dette kravet gjenspeiler den norske imperialismens interesser bekreftes også av at det er kun KA/KUL (itillegg til enkelte venstristgrupperinger som USV som ikke tørt annet enn å dilte etter kommunistene) som har angrepet AKP for dette standpunktet AKP har full støtte fra regjeringa ved Knut Frydenlund for sitt krav om at Svalbard er norsk land. Det som skiller DNA fra AKP er særlig at AKP krever en mer håndfast oppreden, noe som forøvrig ikke kan bestå i annet enn

militært engasjement, og dermed høyst sannsynlig krig mot Sovjet (som i sin konsekvens ville gå over i verdenskrig). Krigen er iflg. Lenin ikke annet enn fortsettelse av en bestemt politikk med andre midler, så dersom AKP mener den politikken de står for i nordområdene i dag er progressiv, så må også nødvendigvis den krigen som er et resultat av denne politikken være progressiv. Det eneste konsekvente fra AKP's side er da også at de vil støtte en framtidig militær besettelse av øygruppen. Man kan nemlig ikke i det ene øyeblikk kreve at regjeringa skal sette et politisk krav ut i livet for så i neste omgang skjelle den ut fordi den gjør det. Om AKP likevel skulle gjøre det, gjen-tar de bare komedien fra den gangen de krevde at regjeringa skulle stenge grensene og så senere kom med de mest rabiate angrep på den samme regjeringa fordi den faktisk gjorde det. I alle fall hjelper det lite å stå å fordømme krigen dersom man selv har vært den fremste til å levere en politikk som fører til den.

Dette viser at nettopp den stemningen for maksimalt norsk engasjement i nord som AKP forsøker å piske opp i befolkninga, bare kan tjene til å styrke oppslutningen om den aktive imperialistiske politikken som DNA i dag står i ledelsen for.

Når AKP hevder at det ikke lenger fins noe nasjonalt borgerskap og at altså nasjonalstaten har utspilt sin rolle i den imperialistiske epoken, så tjener altså dette bare til å skjule at det er nettopp dette borgerskapets interesser de fører fram i og med bla. standpunktene sin i Svalbardsspørsmålet.

Dette illustrerer at småborgerskapet er den mest patetiske klassen som historien kjenner. De famfører sin politikk tilsynelatende i sterk motstrid monopolkapitalen, som de også står i en underordnet motsetning til. Imidlertid er de alltid nødt til å inngå kompromiss i kravene sine på en måte som nettopp tjener den tilsynelatende hovedfienden.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Abonnementsprisen er kr. 20,- pr. år.

Bestillinger sendes:

du rade

ARBEIDEREN

Postboks 2863, Kampen,
Oslo 5



KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND



TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

**Uten revolusjonær teori –
ingen revolusjonær bevegelse!
Meld deg på!**

Kommunistisk Universitetslag

KUL I DNS
Utgitt med støtte fra Kulturstyret
i Studentersamskipnaden



KOMMUNISTENE OG FRIGJØRINGSBEVEGELSENE I ERITREA

Følgende innlegg ble holdt av KUL i DNS på møtet lørdag 3/9-77. Vi gjengir innlegget i sin helhet – tilhørernes rabiater oppførsel kan derimot ikke beskrives.

Enheten i alliansen mellom EPLF og ELF er realiseringen av nasjonal uavhengighet og etableringen av en selvstendig Eritreisk nasjonalstat. Eritreas frigjøringsfronten kjemper mot Etiopias regjeringstropper, støttet av USSR og Cuba og en føydal samfunnsorden i de erobrede områdene. Det er opplagt at de klasser som har inngått i alliansen har helt bestemte intensjoner med opprettelsen av den uavhengige nasjonalstat, bestemt av deres klassemessige tilknytning. Opprettelsen av nasjonalstaten støttes av KUL ikke fordi nasjonen skal frigjøres, men fordi proletariatet, som "det konsekvent demokratiske element" innen enhver nasjon skiller seg ut ved at det går inn for full nasjonal og språklig likestilling, noe som forener dem, ikke etter nasjonalitet, men etter deres

streben etter en dyptgående og alvorlig forbedring av hele statssystemet".

Dette er Lenins begrunnelse for å forsvare og opprette den selvstendige nasjonalstat. Denne begrunnelsen forhindrer ikke at man kan alliere seg med andre demokratiske elementer, hvilket er tilfelle i Eritrea. Disse vil utgjøres av borgerlige og /eller småborgerlige grupper som ut fra sin klassetilhørighet vil ha nasjonalstaten som sitt endelige mål. Dette for å opprette og styrke kapitalismen innen nasjonalstaten i kamp mot en hendøende føydalism. I neste omgang for å føre en politikk, hvis muligheten er der, til å undertrykke andre nasjoner innen nasjonalstaten eller i omliggende områder. På grunn av dette siste står kapitalismen og borgerskapet, som trenger nasjonalstaten for sin realisering, i motsetning til KULs og Lenins prinsipp om nasjonenes selvbestemmelsesrett og deres likestilling. Motsigelsen innen alliansen av frigjøringsfronten er altså den samme som mellom EPLF og Etiopia med sine støttespillere, dvs. motsetningen mellom borgerskap og proletariat.

At AKP på bakgrunn av dette vil finne det uforståelig hvordan en sosialistisk -demokratisk gruppe kan gå i allianse med en borgerligdemokratisk, grunner seg i deres vanvittige tese om proletariatet som nasjonens frigjørere som det overordnede mål. I så fall ville jo enhetens form av allianse være overflødig, ettersom den var der på forhånd.

At KUL foretar en klasseanalyse av de grupper i Eritrea, som kjemper mot det Etiopiske føydalfascistiske regime, holdt oppe av USSR, utelater KUL fra det AKP kaller proletarisk internasjonalsisme, sier alt om denne såkalte internasjonalsismens karakter.

Å unnlate å foreta en klasseanalyse er å likestille en nasjonaldemokratisk og en sosialistiskdemokratisk bevegelse. - Noe som er det samme som å støtte den nasjonaldemokratiske, fordi det bare er denne som kan profitere på at borgerens og proletariatens forskjellige forhold til den samme nasjonalstat utviskes, det vil igjen si at klassekampen underordnes nasjonens frigjøringskamp.

Dermed er det AKP som ved å unnlate å ta standpunkt, splitter i betydningen av å svekke den proletære fløy av alliansen og dermed hele Etiopias videre skjebne.

